

## שיחות הר"ן קנ"ז

**וזה** ויקרא אל משה, כשאדם מתבטל לה' בבחי' אלף זעירא, אזי הוא מתרפא. וזה שאמר הבעש"ט שכל הרפואות נכללים בא' זעירא של ויקרא, כי ע"י הביטול והתדבקות בשכינה יש כל הרפואות.

**ואם** יאמר האדם הפסוק הזה רק לשם רפואה, אין לו חלק לעולם הבא. הגם שכלול בפסוק הזה כל הרפואות, אסור לקרוא אותו רק לשם רפואה. אבל אם הוא קורא הפסוק לשם מצות לימוד התורה, אלא שמכוון שחזן מזה יהיה גם רפואה, אזי מותר.

**והנה** כך נהגו הצדיקים שהיו אומרים תורה על הענין שהוצרכו לרפואה דייקא, ועי"ז המשיכו רפואה לזו המחלה.

**ור'** אברהם בר"נ הוציא מדברי רבינו ז"ל יסוד זה, שכשאדם צריך רפואה וישועה באיזה ענין, ילמד את התורות בלקוטי מוהר"ן שבמקום שמדבר מהישועה שהוא צריך, ויכוון למצוות לימוד התורה, וחזן מזה שע"י הלימוד הזה יומשך ישועה.

**והוא** ענין גדול מאד, כי יכולים לראות עין בעין נוראות נפלאות בכח התוה"ק שזה ממשך ממש ישועות בפועל ממש. וכן נהגו צדיקים שכשאדם הוצרך רפואה באיזה אבר מאבריו שמדובר בו בהלכות טריפות, היו מעיינים בפוסקים בהל' טריפות, למצוא איזה פוסק שמכשיר השאלה הזאת, ועי"ז

**שמעתי** בשמו שאמר שכבר אמר כמה תורות על חולאת שלו כי אחר שבא מלמברג הזכיר כמעט בכל תורה מענין הריאה שזה היה החולאת שלו כי היה לו חלי ההרפט (שעול, שחפת) רחמנא לצלן שהוא חלי הריאה ואמר שכפי רבוי התורות שאמר על זה כבר היה ראוי להתרפא, אך החסרון הוא מחמת חסרון אמונה של השומעים שאין אמונתם חזקה כל כך:

**הנה** אמרו חז"ל שאסור להתרפאות בדברי תורה. ואי' בגמ' (שבועות טז) כל הלוחש על המכה אין לו חלק לעולם הבא. ואעפ"כ מפרש רבינו חננאל וכו"פ הפרישה שאם עיקר כונתו הוא ללמוד התוה"ק, אלא שמעורר רחמים ע"י מצות לימוד התורה להמשיך רפואה לחולי, זה לא בבחי' לוחש על המכה, שהוא רק כשלווחש הפסוק דייקא בשביל רפואה בלבד.

**ובגמ'** הלוחש על המכה, כגון ויקרא אל משה וגו', ופי' הבעש"ט הסיבה שהגמ' תפסה לדוגמא את הפסוק ויקרא, כי כל הרפואות שבעולם כלולים בא' זעירא של ויקרא. כי חולה בגימ' מ"ט, דהיינו שחסר לו שער הנ'. וסיבת החולי הוא מחמת הגאווה שאינו מתבטל להשי"ת. לפיכך כשחסר סוד החכמה והביטול, נגרם כל החולי.

המשיכו רפואה לזה האדם, כי אינו נקרא מריפה. וכל זה בכה לימוד התורה שעסקו בזאת הסוגיא, ועי"ז נמשך רפואה.

**וכן** החזון איש ז"ל ידוע שזכה לרוח הקודש ברור. כי כשאדם היה נכנס אליו לספר לו את לבו וצרותיו, היה החזון"א מיד מעיין בסוגיות הש"ס שמדברים מזה הבעיה שיש לזה האדם. ועי"ז נמשך אור התורה לגבי שאלת זה האדם, ובוה ידע לענות כל השאלות שבעולם ממש כאורים ותומים. וצדיקים תלמידי בעש"ט גם נהגו כן ע"פ פנימיות התורה.

**וכן** כתב הגר"א שכל שאלה שבעולם, כל מה שעובר על כל אחד שבעולם, הכל נמצא בפסוקי התורה, והכל נכלל בבראשית. ויש כח ליהודי לראות שכל הפרטים שעוברים עליו נמצא בחומש. וכן היו צדיקים שהסתכלו בתהלים, כי תהלים כלול מכל חמשה חומשי תורה. באופן של התגלות. שייכולים להשיג הדבר בסוד המלכות. ויכולים למצוא כל העצות שבעולם בתהלים או בחומש. וכן מביא הקאזניצער מגיד בשם המגיד הגדול, שפעם היה במדרגה של 'אוזן שומעת כרוזין דלעילא', והיום 'כל מעשיך בספר נכתבין', שאפשר למצוא בתורה"ק כל מה שצריך.

**וכן** נהגו כל הצדיקים ואין בזה שום שאלה של מנחש ומעונן, אדרבה השי"ת מתגלה ע"י הצדיקים ותלמידי חכמים אמיתיים שמוציאים בתורה"ק כל מה שנעשה עם האדם. ולפיכך צריך לדעת עוצם גודל כח התורה שיש בה להמשיך כל ישועה ברוחני או בגשמי. אחר שהאדם כבר ניסה הכל לפעול רפואה או ישועה, ועדיין לא נמשך ישועה. יעסוק בתורה"ק שמדבר בזה הענין, בזה יוכל להמשיך ישועה בעניינו. והוא ענין נורא מאד.

**וכן** הוא בתיקון המדות, כמ"ש ר' ישראל סלנטר שיתמיד ללמוד מהמדה שהוא צריך לתקן, ועי"ז יתקן אותה המדה.

**ורבינו** ז"ל מסיים בזה שמה שלא נתרפא הוא מחמת שהיה חסר אמונה. כי בודאי האור והתיקון נמשך ע"י אמירת התורה, אלא שצריכים כלי לזה האור, והכלי הוא האמונה. לכן צריך להאמין בגודל כח אור האלקי שיש בתורה"ק, ועי"ז נמשכים הישועות. ה' יזכנו לכלים אמיתיים להאמין באור התורה"ק, ועיקר כוונתנו יהיה רק ללמוד וללמד לשמור ולעשות תורה"ק לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה, שזה עיקר רצונו הפשוט, ועי"ז יומשכו כל הישועות בכלל ובפרט, כביאת גוא"צ ברחמים בב"א.

